

728

96/148
22/11/58

CURIERUL ADVENTIST

ANUL XXXVII Nr. 11

NOIEMBRIE 1959

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN ADVENTIST DE ZIUA A ȘAPTEA DIN R.P.R.

Redacția și Ad-ția, București, Raionul T. Vladimirescu, Str. Mitrop. Ghenadie Petrescu, 116

Apare sub conducerea unui comitet

CUPRINS

<i>Pentru pace (versuri)</i>	C. Congo
<i>Ispitirea și căderea lui Adam</i>	P. CRIȘAN
<i>Cugetări despre sănătate</i>	I. DĂNEȚIU
<i>Zi de sărbătoare Națională.</i>	D. P.
<i>Lucrări agricole în luna noiembrie</i>	I. D.
<i>Maxime</i>	Redacția
<i>Foloasele Socializării Agriculturii</i>	C. Adv.
<i>Din înțelepciunea poporului chinez</i>	Redacția
<i>Sinceritatea și viața de creștin</i>	D. Popa
<i>Pacea — versuri</i>	P. V. CAZAN

PENTRU PACE

Rana lumii, sîngerîndă...
 Cu balsamul păcii, trece.
 Lumea-ntreagă mîna-ntindă
 Porumbelul să nu plece.

Cînd războiul stă la pîndă
 Înetat de pustiire
 Omenirea mult flămîndă :
 Cere pace și-nfrățire.

Domnul Sfînt umblînd pe glie
 Spune dulce tuturor
 „Pacea țintă să vă fie
 Azi și-n vecii vecilor“.

Astăzi toată omenirea
 Obosită de frămînt,
 Vrea, cu toții înfrățirea :
 Pace, pace pe pămînt.

Rana lumii, sîngerîndă
 Cu balsamul păcii trece.
 Lumea-ntreagă mîna-ntindă,
 Porumbelul să nu plece.

G. C. Congo

ISPITIREA ȘI CĂDEREA LUI ADAM

Cînd pămîntul ieși din mîinile Creatorului său, el era peste măsură de frumos. Suprafața sa era compusă dintr-o schimbare diversă de munți, coline și cîmpii, iar printre dîsele erau rîuri mărețe și mări plăcute; dar colinele și munții nu erau rîpoși și prăpăstioși și nu aveau maluri și abisuri înfiorătoare; coastele aspre și gloduroase de pe coama stîncosă a pămîntului se aflau îngropate sub pămînt fertil, care producea prețutindeni plante din belșug. Nu exista nici o mlaștină care să producă vreun dezgust, sau vreun petec de pămînt sterp. Crînguri împodobite și flori prețioase desfătau privirea, ori încotro ea se îndrepta. Aerul era curat și sănătos, neotrăvit de miazme vătămătoare. Tablourile întregului cîmp întreceau în frumusețe plantațiile celor mai frumuse parcuri. Ceata îngerilor contempla scena cu admirație, și se bucura de opera minunată a lui Dumnezeu.

Adam trebuia să poarte chipul lui Dumnezeu, atît după înfățișarea exterioară, cît și după caracter. Firea sa era în armonie cu voința lui Dumnezeu. Mentea sa era capabilă pentru a înțelege lucrurile dumnezeiești. Inclinațiile sale erau curate: poftele și pasiunile sale erau sub stăpînirea rațiunii. El era sfînt și fericit că purta în sine chipul lui Dumnezeu și trăia în desăvîrșită ascultare de voința Sa.

Adam nu fu creat ca să locuiască în singurătate; el trebuia să fie o ființă sociabilă. Fără societate, scenele grandioase și ocupațiile răpitoare ale Edenului nu i-ar fi produs nici o fericire desăvîrșită. Chiar relațiile sale cu îngerii nu ar fi putut să-i satisfacă dorința după comuniune și sociabilitate.

Frumusețea care îmbracă pămîntul, este un semn al iubirii lui Dumnezeu. Noi o putem privi în colinele veșnice, în pomii ce se înalță către cer, în bobocii fragezi și în florile plăcute. Toate ne vorbesc despre Dumnezeu. Sabatul, care ne îndreaptă mereu amintirea către El, care le-a făcut pe toate, poruncește credincioșilor să deschidă marea carte a naturii, și să urmărească într-însa manifestările înțelepciunii, puterii și iubirii Creatorului.

Ocupația lor nu era pobiitoare, ci plăcută și întăritoare. Dumnezeu hotărî lucrul (ocupația) ca o binefacere, ca să-i ocupe mintea, să-i întărească corpul și să-i dezvolte capacitățile. Într-o activitate spirituală și corporală Adam își găsi una din cele mai înalte plăceri ale existenței sale sfinte.

Ei erau vizitați de către îngerii, și se bucurau de relația cu Creatorul lor, fără ca între ei să fie vreun vâl întunecos care să-i despartă. Ei erau plini de putere, pe care o transmitea pomul vieții, iar puterile

lor mintale nu erau decît cu puțin mai pe jos decît ale îngerilor. Taincele universului văzut — minunile Celui desăvîrșit în înțelepciune — le oferea un izvor nesecat de învățătură și de recreație.

Întîmplările din natură erau explicate priceperii lor de către Arhitectul nemărginit și Creatorul tuturor lucrurilor. Ei se delectau cu frunzele și florile pomilor, și priveau în tainele fiecărei vieți. Adam era familiarizat cu orice făptură vie, de la leviatanul cel uriaș, care se joacă în apele mării și pînă la musculița cea mai neînsemnată, care se joacă în razele soarelui. El dăduse fiecăruia numele ei și le cunoștea la toate firea și deprinderile. Măreția cerului, lumile nenumărate în cursul lor regulat, „cumpănirea norilor“, tainele luminii și ale sunetului, ale zilei și ale nopții — toate erau deschise studiului primilor noștri părinți. Pe fiecare frunză a pădurii, pe fiecare piatră a munților, pe fiecare stea strălucitoare, pe pămînt, în aer și pe cer sta scris pentru dînșii numele lui Dumnezeu. Ordinea și armonia creațiunii vorbea către dînșii despre înțelepciunea și puterea nemărginită.

CĂDEREA ÎN PĂCAT, PIERDEREA VIEȚII ȘI A SFÎNȚENIEI

În fericirea și pacea perechii sfinte, Satana vedea un chip de fericire, pe care el o pierduse pentru veșnicie. Mînat de invidie, el se hotărî ca să-i provoace la neascultare și să aducă asupra lor vina și pedeapsa păcatului.

Primii noștri părinți fură avertizați cu privire la primejdia care-i amenința. Solii ce-

rești le făcură cunoscut căderea lui Satana și planurile acestuia, de a-i duce la pieire. De asemenea ei le explicară cum Satana și cetele sale, căzură prin neascultare față de pretențiile drepte ale lui Dumnezeu. Cât de important era deci, ca Adam și Eva să onoreze acea lege.

Legea lui Dumnezeu este tot așa de sfântă ca și El însuși. Ea este o descoperire a voinței Sale, o copie a caracterului Său, expresia iubirii și înțelepciunii dumnezeiești. Armonia creațiunii depinde de un acord desăvârșit al tuturor ființelor și lucrurilor a celor cu viață și a celor fără viață, cu legea Creatorului. Dumnezeu a pus legi care stăpinesc nu numai toate ființele viețuitoare, ci și toate întâmplările din natură. Totul se află sub legi bine stabilite, ce nu pot fi nesocotite. Dar în timp ce totul în natură e guvernat de legile naturale, numai Adam singur, dintre toate cele ce existau pe pământ era răspunzător față de legea morală. Numai lui Adam opera de încoronare a creațiunii, i-a dat Dumnezeu facultatea de a înțelege pretențiile Sale și de a pricepe dreptatea și binefacerea legii Sale și pretențiile ei sfinte; și de la Adam se cerea o ascultare nestrămutată.

Ca și îngerii tot astfel și locuitorii Edenului fură supuși unei probe; ei nu puteau a-și păstra stăpînirea lor fericită decât numai cu condiția credincioșici față de legea Creatorului. Ei erau ființe cu o libertate morală; ei puteau asculta și trăi, sau a nu asculta și pieri. Dumnezeu îi făcuse primitori ai bogatelor Sale binecuvîntări; dar în cazul că ei nu aveau să respecte voința Sa,

atunci Acela, care nu cruță nici chiar pe îngerii care păcătuiră, nici pe ei nu avea să-i cruțe;...

Îngerii îi avertizară, să fie la pîndă față de atacurile lui Satan, căci efortările lui de a-i momi, aveau să fie neobosite.

Pomul cunoștinței fusese făcut ca un mijloc de încercare a iubirii și ascultării lor față de Dumnezeu.

Spre a-și putea aduce la îndeplinire lucrarea sa, fără să fie observat, Satana se hotărî a se servi de șarpe ca unealtă — o mască excelent de potrivită pentru planul său. Sarpele era pe atunci una din cele mai înțelepte și mai frumoase făpturi de pe pământ. Odihnindu-se pe ramurile bogat încărcate ale pomului oprit, și mîncînd cu gust din fructul prețios, el era un obiect, care fermeca atenția și admirația privirii spectatorului. Astfel pierzătorul se puse la pîndă în grădina păcii și aștepta prada sa.

Eva fusese avertizată de către îngerii, ca să se păzească, să nu se despartă de soțul ei, în ocupația lor zilnică în grădină; lingă dînsul ea ar fi fost mai puțin expusă primejdiei de a cădea în ispită decât singură. A încită cu totul în ocupația ei plăcută, ea se depărtă de dînsul fără să-și dea seama. Cînd observă că era singură, îi veni o presimțire despre primejdia, de care era avertizată, dar ea își luă curajul îndepărtînd din cuget orice temere, zicîndu-și că ar avea destulă înțelepciune și putere, spre a recunoaște răul și a i se împo-

trivi. Neținînd seamă de avertizamentul îngerului, ea se află în fața pomului oprit, pe care ea îl privi cu un sentiment amestecat de curiozitate și admirație. Fructul era foarte frumos, și ea se întreba pe sine, pentru ce i-o fi oprit Dumnezeu de la acest fruct. Ocazia pentru ispititor venise acum. Ca și cînd el ar fi fost în stare a cunoaște gîndurile inimii ei, el vorbi către dînsa: „Oare, se poate ca Dumnezeu să fi zis, ca voi să nu mîncăți din toți pomii grădinii?“ Eva fu surprinsă și speriată cînd păru a auzi în chipul acesta ecoul propriilor ei cugete. Dar șarpele continuă mai departe cu glas melodios și începu să aducă laudă femeii pentru grațiozitatea neobișnuită a ei, și cuvintele lui nu i se părură rele. În loc să fugă din acel loc, ea stătu încă acolo, minunîndu-se, auzind pe un șarpe vorbind.

ISPITIREA

Domnul Dumnezeu a dat omului porunca aceasta: „Poți să mînci după plăcere din orice pom din grădină; dar din pomul cunoștinței bine-lui și răului să nu mînci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit“. Gen. 2, 16, 17.

În ce privește obiectul poruncii, apoi el ar putea fi luat de oriunde. Dreptatea dumnezeiască putea cere de la Adam cel înzestrat cu toate darurile, cea mai grea jertfă, asemenea aceleia, de pildă, care s-a ce-

rut lui Abraam, adică ar fi putut cere să-și jertfească însăși viața sa; dar aceasta nu s-a făcut. Dimpotrivă cercarea și examinarea s-au mărginit la un lucru foarte neînsemnat și foarte obișnuit, adică la o jertfă, care nu-l costa nimic. S-a poruncit să nu mănânce din roadele unui singur pom.

O mare slăbiciune a lui Adam și Evei se vede din îndrăzneala lor nechibzuită de a risca, totul pentru avantaje minime, sau chiar pentru nimic. Au înfruntat moartea pentru o curiozitate nesfârșită.

La judecată nu se va pronunța o condamnare pentru că cineva a crezut cu sinceritate minciuna, ci pentru aceea, că n-a crezut adevărul, pentru că a neglijat ocazia de a afla ce este adevăr.

Dar vai, ce însemnează toate hotărârile și toate făgăduințele noastre?... Se ivește șarpele cu vorbele lui amăgitoare și se uită și porunca, și legea; se aruncă o privire pofticioasă asupra rodului oprit și piere din amintire însăși moartea.

Mulți cârtesc împotriva modului și mijlocului de a se verifica ascultarea și iubirea față de Creatorul. Pomul oprit, zic unii nu trebuia așezat în rai.

Pe noi nu ne-a pierdut pomul, nu porunca, ci noi înșine, libertatea noastră, adică reaua întrebuintare a libertății. Să ne închipuim că n-ar fi fost nici porunca, nici pomul oprit; oare Adam și Eva n-ar fi putut și fără aceasta să-și abată voia lor de la voia lui Dum-

nezeu și să devină păcătoși? În ei înșiși, în mintea și cugetul lor, era nu numai o singură poruncă, ci toată legea:

fiecare din aceste porunci putea să fie călcată, călcarea oricărei din ele aduce moartea. Căci roada păcatului, a oricărui păcat lăuntric sau exterior, este moartea, (Rom. 6, 23). Pentru a ne încredința deplin despre aceasta și a părăsi pentru totdeauna cărtirea asupra poruncii și pomului oprit din Eden, să ne aducem aminte de soarta lui Lucifer și de căderea lui. Înaintea lui, în ceruri, n-a fost nici pomul cu roadele oprite; nici șarpele cu ispita; cu toate acestea el a căzut în chipul cel mai grozav ispitit de sine însuși. Asemenea lucru se poate petrece și cu credinciosul. Aceasta este situația ființelor libere: că ele prin voința lor pot face ce voiesc.

Păcatul se poate arăta în forma sa adevărată numai acolo, unde e minte și voință, deoarece el nu este altceva decât reaua întrebuintare a minții și a voinței. Iacob zice: „Cine știe să facă binele și nu-l face, săvârșește păcat“. Iacob 4, 17.

Deoarece legea iubirii este temelie guvernării lui Dumnezeu, fericirea tuturor ființelor dotate cu rațiune, depinde de viețuirea într-o desăvârșită armonie cu marile Sale principii de dreptate.

Ființele decăzute au impresia totdeauna că se urcă, se înalță în sfere superioare și că vor atinge nivelul desăvârșirii lui Dumnezeu așa cum zicea și Lucifer: Mă voi sui pe munți... și voi fi ca și Cel Prea Înalt...

Luceafărul cel mândru pentru atingerea scopului său, intră în biata tîritoare și prin gura ei începu vorba cu Eva.

Lui Satana i s-a îngăduit să lucreze, dar nu cu toate adîncimile răutății și ale viclesugului și intrigile lui sînt scurtate, micșorate, înjosite pînă la felul de lucrare a unei tîritoare; i s-a îngăduit să întrebuințeze numai o singură însușire, care este peste însușirea unui animal și anume cuvîntul sau limba omenească. Dar această însușire, care a sporit, după cum se pare, puterea ispitei putea în aceaș timp să o lipsească de orice putere, stîrnind prin însuși caracterul său nefiresc bănuiala Evei și frica de primejdie.

Un singur lucru se pare, că trebuia să împiedice pe Eva de a se sfătui cu șarpele, și anume însușirea lui de a vorbi, care nu era firească unui animal. Acest lucru neobișnuit, s-ar fi părut să o mire și să o facă să cheme pe bărbatul său; sau cel puțin înainte de orice răspuns, să întrebe pe șarpe de unde are el darul cuvîntului?

Atunci șarpele a zis femeii: „Nu, nu veți muri. Dar Dumnezeu știe, că în ziua în care veți mîncă din el, vi se vor deschide ochii, și veți fi ca Dumnezeu, cunoscînd binele și răul“.

A vorbi astfel de cuvinte înseamnă nici mai mult nici mai puțin decît a arunca toate măștile; căci cine vorbește astfel, acela se arată fățiș nu ceea ce se părea cu puțin mai înainte, nu o ființă care cunoaște puține lucruri și deci avea nevoie să întrebe, ci una atotștiitoare, încît cunoștea toată taina pomului și a poruncii mai mult decît însuși Adam și Eva; care s-ar fi aflînd oarecum chiar în sfatul lui Dumnezeu și ar fi

știut adevărata pricină, pentru ce El a oprit pe Adam și Eva să mănânce din acele roade.

„OARE SĂ FI ZIS?”

Alică, după cum în vorbele de mai înainte ale șarpelui era șiretenie peste șiretenie, numai pentru ca să înceapă vorba cu Eva, fără a stârni vreo bănuială, așa și în cuvintele acestuia din urmă era clewetire peste clewetire, spre a o mânia de-a dreptul și a o face să mănânce din pomul oprit.

Dumnezeu meu: va striga cineva la auzul acestor vorbe, — se poate asculta oare în liniște asemenea minciună și clewetire? Și femeia nu și-a astupat urechile? N-a lovit pe șarpe? N-a alergat la bărbatul său? Unde-i iubirea către Creatorul și Binefăcătorul ei? Unde e credința în cuvintele Lui? Unde e rușinea și conștiința? Unde-i frica de moarte?

Adevărat e că Dumnezeu a zis?... Întrebare care după cum am văzut, avea aparență că era nevinovată. Dar ați văzut cum ea a crescut repede și s-a prefăcut într-un nor negru de îndoieli! Așa sînt totdeauna primejdioase asemenea nevinovate, în aparență, întrebări; căci calea îndoielilor e ca pogorișul de pe un munte: primii pași sînt cadențați și liniștiți, dar apoi se îndesesc fără să vrei mereu pînă acolo, încît ch'ar să vrei să te oprești, nu mai poți. Cu deosebire e primejdioasă calea îndoielilor pentru cei fără experiență cum era și strămoașa noastră.

Un prelat vorbind despre necesitatea împlinirii d'spozițiilor sau poruncilor lui Dumnezeu zice: „Să nu discutăm calitățile și folosul poruncilor, sau cauza și scopul lor, din curiozitate; ci să le reducem toate

la împlinirea dreaptă și statornică a poruncilor. Ce ți-ar zice un doctor iscusit, dacă ți-a dat medicamente pentru boala ta, dacă tu te-ai apuca să te îndoiești de ele și să nu le folosești? „Ia doctoria, — ți-ar zice el, — cum ți-am rînduit, și vei judeca apoi după lucrarea ei”.

Eva a stat de vorbă cu șarpele avîndu-l în față și privînd problema prin ochii lui.

Domnul Hristos cînd a fost ispitit, a zise: „Înapoia Mea Satano”.

Căci cu sufletul nostru se întîmplă acelaș lucru, care se întîmplă și cu trupul; încotro îți îndrepti cugetul, numai într-acolo vezi; iar ceea ce-i la spate, aceea, oricît de aproape ar fi, e ca și cum n-ar exista pentru tine. Acelaș lucru s-a întîmplat și cu Eva...

Dacă Eva s-ar fi îndepărtat îndată de pom și de șarpe, nu ar mai fi gustat nici din rod. Cînd nu-i cu putință să te îndepărtezi după exterior, atunci silește-te cel puțin după interior, să fii departe de ispită; adică, nu-ți îndreptă, ca Eva privirile și gîndul la lucrul cu ispita; silește-te să nu-l vezi, nici să știi de el; altminteri și ție în clipa de ispită, ți se poate părea acel lucru de o sută de ori mai atrăgător decît e în realitate:

„Si a dat și bărbatu'ui ei și a mîncat și el”. Eva, cel puțin a discutat cu diavolul, și a obiectat ceva înainte de a ceda; dar bărbatul a fost ușor momit.

Nevinovata mîncare, pentru unii, din pomul oprit cuprinde tot noianul de păcate cum zice Iacob 2, 10. „Căci cine păzește toată Legea și greșește într-o

singură poruncă, se face vinovat de toate”.

Astfel nu există păcat care vădit sau tainic, nu s-ar cuprinde în întîiul păcat al strămoșilor noștri.

„În ziua în care vei mîncea vei muri”.

Ziua durerilor, ziua nenorocirilor, pentru omenire veni fiindcă femeia a îndrăznit și a mîncat.

Un scriitor zice: „O, soare, pentru ce nu te-ai întunecat atunci înaintea strămoașei noastre ca să-i arăți primejdia? O, pămîntule, pentru ce nu te-ai cutremurat sub picioarele ei, cînd și-a întins ea mîna? O, pomi ai raiului, pentru ce nu v-ați aplecat pînă la pămînt, ca să-i tăiați calea spre acel pom?”

O, pom al cunoștinței, pentru ce nu ai descoperit tu însuși taina aceasta ascunsă în tine?

Dar ce putea să facă făptura cea fără judecată și supusă legii necesității, cînd stăpînul ei, cel înzestrat cu judecată, a abuzat de libertatea sa? Datoria ei va fi să împartă cu dînsul urmările căderii; nu era treaba ei să cîrmuiască libertatea noastră și să oprească acțiunea ei. Aceasta n-a binevoit să o facă nici însuși Făcătorul. Căci de îndată ce a dat omului libertate și renunțînd, așa zicînd, cu privire la orice atotputernicie constrîngătoare, El niciodată nu-și va lua darul Său înapoi.

Omul dimpotrivă, pe fiecare minut poate schimba cugetele și acțiunile sale, să se îndrepte în sus sau în jos, la dreapta ori la stînga, să urmeze adevărului sau minciunii, să aleagă

binele sau răul. Să ne plecăm înaintea măreției darului libertății. Noi putem în fiecare minut, după voință să facem ce ne place; dar să desfacem, din cele făcute, nu putem. Fiecare acțiune a noastră apci nu rămîne singură, ci produce de la sine un șir nesfârșit de acțiuni după felul lor. Fiecare acțiune bună a noastră va produce un șir de acțiuni bune; iar cea rea va produce acțiuni rele. De aceea la orice acțiune te hotărăști tu, ține minte, că te hotărăști la ceea ce rămîne veșnic. Lucrînd ușuratic, adesea și în această viață sîntem pedepsiți cumplit pentru ușurătatea noastră. Cîteodată am fi bucuroși să dăm totul, numai ca să se întoarcă înapoi vreo acțiune, să se șteargă; dar nu mai e cu putință.

„AU VĂZUT CĂ SINT GOI“

Așa dar cea dintîi urmare a păcatului în strămoșii noștri, observată de ei, fu simțul goliciunii, nu a vreunei dureri sufletești sau trupesti, ci a goliciunii. Dacă desfacem acest simț în părțile cel alcătuiesc, atunci el dă din sine două simțiri: una trupestă — simțirea dependenței de stihiele de din afară, — și una sufletească — simțirea unei rușini și a unei neliniști lăuntrice, — prin aceea că i-a lipsit de prezența în ei a harului lui Dumnezeu, care pătrunzînd și umplînd toată ființa, îi făcea neatinși de nimic și mai presus de toate cele de jos; acum, după călcarea voinței lui Dumnezeu, această dumnezeiască putere și acest veșmînt supraceresc, îi

părăsi. Această singurătate nefirească și vrednică de plîns trebui să producă o extraordinară deosebire în starea lor. Dar în ei apăru un rău mai puțin vătămător și anume: dispăru din ei unitatea și ordinea între însușirile lor: trupul conținu de a se mai supune sufletului, voința sa se abătu de la conștiință, dorințele se împotriviră minții.

SIMȚĂMÎNTUL GOLICIUNII DIN CAUZA PĂCATULUI

Moartea de asemenea n-a întîrziat să-și arate grozava sa ființă, și în sufletul lor, prin aceea, că toate însușirile sufletești s-au despărțit, s-au denaturat, au slăbit, și oarecum au murit: în minte și înțelegere răsări uitare și confuzie de noțiunii; în simțire frică și nemulțumire. Trupul se pare că a manifestat mai puțin piericiunea sa; dar totuși a manifestat îndată stricăciunea sa prin aceea, că a început să aibă nevoie de haină de apărare.

La fel ca la febră, cu orice te-ai acoperi simți că ești gol. Goliciunea e lăuntrică și nu poate fi remediată cu mijloace exterioare.

ADAME UNDE EȘTI?

Domnul S-a arătat, dar nu îndată după cădere, ca cei căzuți să aibă timp să se gîndească la fapta lor; dar nici după multă vreme, ci în aceeași zi, ca să nu le lase timp să se afunde în necăință. Pretutindeni se vede iubire și îndurare către noi.

Și a strigat Domnul: „Adame, unde ești?“ Glas prietenesc și blînd; numele obișnuit: Adame; și iubirea de altădată: unde ești? Se putea zice: „Unde ești călcătorule de poruncă? Unde ai fugit de rușinea și de pedapsa ce te așteaptă?“ Dar nimic din toate acestea; nici măcar asemănătoare cu ele. Întrebătorul pare că nici n-ar ști cele întîmplate; parcă venise nu să mustre și să judece, ci să viziteze pe prietenul și favoritul Său; vrea să-l vadă, să vorbească cu el, să-i lase poate vreun semn nou de iubire și de bunăvoință; și negăsindu-l acasă, îl caută și-l strigă: Adame, unde ești? În ce loc, și mai ales în ce stare ești? Poate ți s-a întîmplat ceva deosebit și neplăcut. Eu totdeauna te-am găsit la locul tău, ba se întîmpla că tu singur te grăbeai să ieși întru întîmpinarea Mea; acum însă vin și nu te văd ce-i cu tine? Adame, unde ești?

„S-AU ASCUNS“

S-au ascuns, adică dinadins s-au îndepărtat în desișul pomilor de la acel loc, care le servea lor de obicei pentru plimbare și unde-i găsea pînă atunci Domnul. Socoteau că El îi va căuta și nu-i va găsi și se va întoarce în cer. Pînă într-atît scăzuse ideea despre desăvîrșirile lui Dumnezeu, Cel pretutindenea de față, încît Cel nemărginit, era privit ca cineva de rînd, de care poți să fugi și să te ascunzi. „Căci așa e obiceiul celor ce păcătuiesc, — zice sfîntul Ioan Gură de aur, — că deși nu se pot ascunde totuși încearcă să se ascundă.

Ede observat, de asemenea că deși nu se ascunsese numai el singur, ci cu Eva, am'ntește numai de dînsul, ca și cum Eva n-ar fi fost cu dînsul. Așa de curînd păcatul izbuti să nască în Adam egoismul, să reducă iubirea numai la grija de sine însuși și să se despartă și de ființa cea mai de aproape. Același lucru îl vom vedea și mai departe: Adam și Eva se vor dezvinovăți fiecare numai pe sine însuși, ba chiar să-și arunce vina unul asupra altuia, necruțînd pe nimeni, decît numai pe sine însuși.

Cît despre mine, — cam așa voia să zică Adam, — nici nu m-am gîndit să calc porunca; dar a venit femeia, chiar aceea pe care mi-ai dat-o Tu să-mi fie ajutor, mi-a dat din fructul oprit și am mîncat. Cum se putea, se înțelege, să nu mîncăm cele date din asemenea mîna? Puteam eu să cred, că am să pierd din pricina aceleia, pe care mi-ai dat-o Tu? N-ai spus că îmi va fi de ajutor?

Și tocmai pentru că porunca era așa de ușoară, tocmai pentru aceea păcatul fu peste mă-

sură de mare. Dacă Adam nu putea să reziste nici la cea mai mică probă, atunci el n-ar fi putut suporta nici o cercare mai mare, dacă i s-ar fi încredințat răspunderi mai mari.

Păcatul primilor noștri părinți aduse osînda și dacă n-ar fi fost bunătatea și milostivirea lui Dumnezeu, atunci acesta ar fi dus pe urmașii lui Adam în deznădejde. Nimeni să nu se amăgească pe sine însuși. „Moartea este plata păcatului“, ca și pe timpul, cînd fu exprimată osînda asupra primilor noștri strămoși.

I. DANETIU

CUGETĂRI DESPRE SĂNĂTATE

Singurul mijloc ca să ajungem la o sănătate deplină, e să realizăm vigoarea gîndirii; nu putem să fim viguroși fizicește, dacă gîndirea noastră e șovăielnică, șubredă.

Ideile, gîndurile, emoțiile, firea, atitudinea noastră mintală, trimit un șir neîntrerupt de vibrații prin fiecare celulă, prin fiecare organ al corpului și influențează asupra tuturor funcțiilor lor.

Incepem să învățăm că celulele stomacului și ale tuturor celorlalte organe nu sînt decît prelungiri ale creierului, ca să zicem așa, și că aceste celule sînt foarte înrîurite de tot ceea ce atinge acest organ. De aceea toate funcțiile corporale refuză să lucreze, cînd spiritul e turburat, după cum și facultățile mintale refuză să dea maximum de energie, cînd nu sînt în armonie.

Un egoism excesiv, invidia, ating în chip serios ficatul; atît ficatul cît și inima și splina, sînt înrîurite puternic de boala geloziei —

căci gelozia e o boală — mai cu seamă cînd aceasta a devenit cronică.

Este stabilit că o gelozie violentă și continuă, atinge acțiunea inimii; aceeași acțiune vătămătoare asupra inimii o produc toate feliurile de turburări mintale, grija, neliniștea, teama, mînia, mai ales cînd sînt cronice. O noapte de cumplit zăbucium mintal, a făcut invalidă pe o persoană deplin sănătoasă în ajun; o mîhnire continuă, o gelozie prelungită, o grijă neîntreruptă, o grijă chinuitoare, agravează orice boală.

Nu înseamnă că vă hrăniți bine, dacă înghițiți o cantitate însemnată de alimente. Se întîmplă adesea, din pricina unei alterări a sucurilor digestive, ori a unei striviri produse de turburări mintale, că țesuturile suferă de foame, deși organele digestive sînt îmbuibate de hrană.

În timpul unui acces de mînie și de gelozie, cînd cineva e ros de griji, sau chinuit de teamă, sucii gastrici se subțiază și nu mai

servește decît în parte la mistuirea alimentelor. El e lipsit în asemenea cazuri de cîteva elemente absolut trebuitoare unei mistuiri și unei asimilări desăvîrșite.

*

Cînd sucul gastric e produs în condiții neprielnice, ori cînd spiritul e deprimat: cînd omul suferă de teamă, de grijă, de gelozie, de mînie sau de ură, sucul gastric produs, e de o calitate inferioară; nu mai este un fluid digestiv perfect; proporțiile lui igienice nu mai sînt normale și cuprinde adesea otravă.

Unii oameni se otrăvesc mintal, în timpul mesei, și nu-și pot mistui hrana. E întotdeauna primejdios a te certa, a te neliniști sau a te mînia în timpul mesei. Nu vă aduceți niciodată grijile la masă, căci nimic nu turbură și nu ruinează mai mult digestia decît un spirit obosit sau neliniștit. Ingrijorații cronici nu mistuie niciodată bine.

Trebuie să ne silim să căpătăm bunul obicei de a fi totdeauna veseli la masă, mulțumiți că ne-a dat Dumnezeu cele trebuitoare — atît cît ne-a dat; — tot astfel, înainte de culcare, această bună dispoziție are o puternică înrîurire asupra sănătății.

Poate oricine să facă experiență și va vedea ce repede se resimte digestia de dispoziția în care ne aflăm, de gîndurile și atitudinea noastră mintală.

*

Deoarece medicii din lumea întreagă admit a um că digestia rea este o boală nervoasă, ca atîtea altele, e lămurit că nutrinde gînduri de mulțumire, de bună dispoziție, de armonie între cuget și simțire, putem învinge această boală. Procesul digestiv merge pe același drum cu procesul mintal.

Gîndurile deprimante nu împiedică însă numai circulația sucului gastric, ci și circulația sîngelui. Mulți oameni, după accese îndelungate de mînie, de gelozie sau de teamă, au friguri, atacuri biliare, dureri de cap; la alții durerile de cap violente și neconținute se datoresc otrăvii mintale.

Toate gîndurile negre sînt forțe negative care lucrează în noi, distrugîndu-ne armonia și dorul de viață, pe cînd gîndurile sănătoase, liniștitoare, ne sporesc energia vieții, mărind și puterea minții, puterea cugetării.

Cinci minute de furie, pot să producă în celulele vitale ale sistemului nervos pustiiri pentru a căror îndreptare trebuie să săptămîni sau luni întregi, ba uneori rana este de nevîndecat.

Tot ceea ce sporește sănătatea spiritului, sporește și vigoarea corpului. Gîndurile înalte, inspiratoare, gîndurile vesele și optimiste, nu sînt numai un puternic tonic mintal, ci și un tonic fizic.

Nu vă lăsați niciodată conduși de credința că nu sînteți în stare să vă stăpîniți; nu spune niciodată „cutare lucru e mai tare decît mine“. Afirmăți, dimpotrivă, cu curaj, cu îndrăzneală chiar, puterea voastră superioară asupra relelor fizice; nu vă lăsați robi ai unei puteri inferioare.

Nimic nu grăbește mai mult dezvoltarea unei boli decît atitudinea spiritului care scade vitalitatea, gîndul continuu la lucruri de care ne temem.

*

Speranța și buna dispoziție, sînt niște tonici mai buni decît doctoriile. Primejdia bolii e redusă, atunci cînd pot fi păstrate curajul și buna dispoziție a bolnavului, acestea exercitînd o înrîurire din cele mai binefăcătoare asupra tuturor funcțiunilor corpului.

Divina armonie a sufletului și a minții, neutralizează toate discordanțele.

Medicul viitorului va învăța pe bolnavi că viața nu atîrnă de noroc, ori de soartă, ci de muncă, muncă sănătoasă, binefăcătoare și de voință, voință hotărîită, stăruitoare, de a trăi, a creia, a înfăptui, după legile naturii.

*

Medicii cei mai inteligenți, încep să vadă că vindecarea corpului se produce prin contactul bolnavului cu izvorul de viață, cu principiul vieții însăși.

*

Oamenii să se deprindă a înlătura gîndurile otrăvitoare și dăunătoare trupului și spiritului. Și nu e greu a se ajunge la acest rezultat. Ceea ce trebuie este să înlocuim aceste gînduri vrăjmașe, cu gînduri opuse, care conțin contraotrava necesară. Turburarea nu poate sta în fața armoniei. Gîndurile de caritate de iubirea aproapelui vor ucide foarte repede pe acele de invidie, de lăcomie, de ură și răzbunare. Dacă ne umplem sufletul cu gînduri de voie bună și mulțumire, ideile negre nu-l vor putea copleși.

Cînd vom ști să înlocuim orice gînd turburător prin gînduri de armonie, cînd vom fi cunoscut puterea creiatoare de viață, care trăiește în noi, puterea cugetării sănătoase, care determină atitudinea mintală în fața tuturor problemelor de viață, atunci vom ști să trăim.

Zi de Sărbătoare Națională

D. POPA

Ziua de 30 decembrie, constituie pentru patria noastră prilejul unei aniversări deosebite. Istoria merge înainte, sfărîmînd tot ceea ce se opune unui progres cerut de înaintarea societății spre triumful dreptății și al libertății.

Ca oameni ai credinței avem convingerea că Dumnezeu conduce întregul mers al evenimentelor și „ca și stelele în vastul lor circuit, planul lui Dumnezeu nu cunoaște nici grabă și nici întîrziere“. Ziua de 30 decembrie 1947 constituie pentru noi aniversarea unui memorabil eveniment istoric. La data aceasta a fost îndepărtată monarhia din țara noastră, instaurîndu-se Republica Populară Romînă, expresie a voinței și luptei oamenilor muncii din tot cuprinsul țării noastre.

Acum cînd sărbătorim cea de a 12-a aniversare a republicii noastre, ne dăm seama că fiecare an aduce cu sine realizări mari și pline de însemnătate pentru patria noastră.

De fapt ziua de 30 decembrie 1947 constituie o verigă în lanțul evenimentelor memorabile ce au urmat zilei de 23 august 1944.

Cunoscută pînă la 23 august ca o țară eminate agricolă, Republica Populară Romînă este la numai 15 ani de la eliberarea ei și numai la 12 ani de la îndepărtarea monarhiei, o țară a cărei industrie este bine cunoscută peste granițe.

Reformele sociale și economice, transformările radicale prin care am trecut în acest timp, noua concepție față de muncă, față de om și nevoile lui, toate acestea au concurat la transformarea patriei noastre.

Pentru noi ca oameni ai religiei, acest eveniment, consolidează restabilirea drepturilor tuturor cetățenilor, și garantarea exercitării lor. Însemnează așezarea, din punct de vedere legal pe picior de egalitate a tuturor Cultelor din R.P.R. Pune capăt frămîntărilor, animozităților și pretențiilor de dominare în materie de religie. Se consfințește deci în litera Constituției, libertatea conștiinței fără nici un fel de discriminare.

Cu ocazia aceasta ne unim și noi împreună cu toți ceilalți cetățeni ai scumpei noastre pa-

trii, spre a ne exprima atașamentul nostru față de R.P.R. față de cauză comună — „PACEA și LIBERTATEA“. Dorim să facem din pacea sufletelor noastre pacea întregului popor, pacea lumii întregi.

Ne exprimăm bucuria față de realizările Republicii Populare Romîne și sîntem gata a pune umărul la realizarea minunatelor perspective ce ne stau în față.

Dorim să dovedim tuturor că sîntem animați de aceeaș țință pe care a avut-o și Isus cînd trăia în trup în lumea noastră — aceea de a face pe alții fericiți.

Străini de gînduri egoiste, dorim a închina zilele vieții noastre cauzei nobile de transformare a omului. A fi pătruns de gîndul jertfirii altruiste, însemnează a fi înțeles principiul ce stă la baza scaunului dreptății lui Dumnezeu — IUBIREA — pentru noi însemnează a fi înțeles planul de mîntuire.

Acum cînd această aniversare ridică în noi gînduri atît de puternice, noi rugăm pe Bunul nostru Tată Ceresc să binecuvinteze Țara noastră, Republica Populară Romînă. S-o facă să prospere și să înflorească neîncetat, spre binele nostru al tuturor și spre menținerea păcii în lumea întreagă.

Chemăm pe toți membrii Bisericii noastre, să pună umărul la realizarea grandioasei opere de reconstrucție a țării noastre, astăzi cînd spațiul cosmic este brăzdat de mașini ingenioase, creații ale oamenilor, să facem din patria noastră o grădină vrednică de poporul ei și de era în care trăim — era înfăptuirilor grandioase, a înlăturării agresiunii și a unei libertăți depline.

Să nu uităm că prosperitatea și buna stare a noastră, este legată de prosperitatea patriei noastre. De aceea avem datoria sfîntă de a nu precupeti nici un efort spre a conlucra la prosperitatea poporului nostru, tot așa cum avem datoria să păstrăm neștirbită credința și principiile Evangheliei celei veșnice.

Acum la a 12-a aniversare a Republicii Populare Romîne, urăm prosperitate, beșug și PACE harnicului nostru popor, făuritorul și realizatorul prezentelor înfăptuiri și a mărețelor planuri ale viitorului.

Lucrările agricole în luna noiembrie

Sînt cîteva luni de zile de cînd hotarul zilei s-a micșorat, lăsînd ca noaptea să-și mărească întinsul dominației sale. Toamna se apropie de sfîrșit, iar iarna și-a trimis vestitorii ei să ne amintească cum că în curînd natura va îmbrăca hlamida cea albă a zăpezii.

Pămîntul se odihnește și în acelaș timp primește reîmprospătări nutritive.

Gospodarul însă nu stă. El trece la controlarea semințelor din magazie avînd în vedere să le ferească de umezeală, lucru ce le-ar face să sufere la venirea gerului, sau să mucegiașcă. Dacă timpul permite se va continua cu arăturile adînci. Se termină însilozirea cartofilor și a sfeclei de nutreț mai înainte de începerea ploilor sau a gerurilor.

Se procedează la controlul cerealelor păioase de toamnă care au răsărit și au început să crească. Pe lanurile unde s-a făcut îngrășarea înainte de semănat se aplică acum îngrășăminte de fosfor și potasiu iar în regiunile cu precipitații puține pe locurile expuse vînturilor se instalează parazăpezi.

Se va avea grijă ca toate uneltele și mașinile agricole să fie așezate la adăpost pentru perioada de iarnă, reparate, îngrijite, unse, gata pentru bătălia muncilor de primăvară.

Lucrul în grădina de legume continuă în această lună cu recoltarea ultimelor rădăci-

noase, varza și prazul. Legumele pentru consum vor continua a fi însilozate și dacă timpul permite se mai pot face ultimele semănături de toamnă — salată, spanac, etc.

Un lucru ce nu trebuie trecut cu vederea este îngrășarea de bază și aratul adînc. E bine ca toată suprafața să fie arată din toamnă pentru a se da ocazia pămîntului să sufere efectele favorabile ale înghețului și dezghețului din timpul iernii.

În livezi, soiurile tîrzii de mere, pere și gutui se recoltează. Se continuă cu lucrările de plantare a pomilor și de asemeni se va termina mușuroitul pomilor abia plantați, iar la pomii tineri se va face legatul de tutori.

Se vor lua măsuri de apărare contra rozătoarelor punîndu-se apărători.

După cum se vede, luna noiembrie este bogată în ocupații gospodărești. Ele nu trebuiesc neglijate, pentru că lucrările acestea făcute cu toată conștiinciozitatea vor aduce un rod mai bogat în anul ce vine. Dumnezeu nu va binecuvînta decît lucrul conștiincios al mîinilor noastre. Creștinul conștient de menirea sa, va face la locul său de muncă lucrul potrivit la timpul potrivit.

I. D.

MAXIME

— *Clipa de față este o puternică datorie.*

Goethe

— *Singura răsplată a virtuții, este virtutea însăși; singura cale de a avea un prieten, este de a fi tu însuși un prieten.*

Byron

— *Există muzică în toate lucrurile, dacă omul are urechi s-o asculte.*

Byron

— *Cultivarea minții este tot atît de necesară ca și hrana pentru corp.*

Cicero

FOLOASELE SOCIALIZARII AGRICULTURII

Un însemnat număr al cititorilor noștri fac parte din rîndul țărănimii muncitoare. Pentru ei așternem pe hîrtie cele ce urmează cu privire la transformarea socialistă a agriculturii. Tuturor ne este cunoscut faptul că Guvernul Republicii Populare Romîne are ca finută permanentă, ridicarea bunei stări a celor ce muncesc în diverse cîmpuri de activitate. În vederea ridicării nivelului de trai a țărănimii muncitoare, încă cu cîțiva ani în urmă, Guvernul R.P.R. și Partidul Muncitoresc Român au luat inițiativa într-ajutorării țăranilor săraci și mijlocași, întrunindu-se pe calea socializării agriculturii și punîndu-le la îndemînă tractoare și mașini agricole moderne, precum și îngrășăminte chimice. Tot în vederea realizării acestui scop, statul nostru democrat popular a pregătît și pregătește încă numeroase cadre de ingineri agronomi, zootehnicieni și alte categorii de specialiști necesari creșterii productivității muncii în agricultură.

Calea arătată țărănimii muncitoare de către Guvern și Partid a fost aceea a unirii în gospodării agricole colective și în întovărășiri agricole. Paralel cu aceasta, Guvernul și Partidul au investit sume însemnate de bani pentru a înzestra agricultura cu tractoare și mașini. Numai pentru anii 1956—1960 s-au făcut în acest scop investiții de cca. 11 miliarde lei. În anul 1959, stațiunile de mașini și tractoare care sîervesc gospodăriile agricole și întovărășirile agricole vor fi înzestrate cu încă 9150 tractoare convenționale, 4700 combine, 6200 semănători și alte mașini care vor contribui la extinderea mecanizării agriculturii, ajungîndu-se în anul 1960 la peste 58.000 tractoare convenționale. Pe de altă parte industria chimică în plină dezvoltare la noi în țară a pus și va mai pune la dispoziție agriculturii însemnate cantități de îngrășăminte și alte produse chimice.

De sigur, acest prețios sprijin pe care țărănimea muncitoare l-a primit din partea Gu-

vernului și Partidului a făcut ca recoltele obținute să fie an de an tot mai bogate. A făcut ca nivelul de trai al țărănimii muncitoare să crească, și ca înfățișarea satelor să se schimbe din temelii. În această privință s-ar putea înșira numeroase cazuri concrete care demonstrează cu prisosință bunăstarea ce a intrat în casele țăranilor lipsiți pînă aici de multe lucruri strict necesare vieții. Amintim cu această ocazie cîteva cazuri:

Gospodăria agricolă colectivă „Dobrogeanu Gherea” din comuna Urleasca, reg. Galați a izbutit în anul 1958 să obțină mari venituri bănești prin vînzarea către stat, pe bază de contract a unor mari cantități de produse agricole. Vînzînd 220 tone porumb, 150 tone grîu, 88 tone floarea-soarelui, 12 tone ricin, 22 tone coreandru, 26.590 litri lapte, 1086 kg. lînă, — susamintita gospodărie agricolă colectivă a realizat un venit bănesc de 1.172.383 lei.

În anul 1958, membrii gospodăriei agricole colective „Victoria”, din Lenauheim, raionul Jimbolia, în condiții de climă nu pe deplin prielnice, au realizat o producție medie la sfecla de zahăr de 37.535 kg./ha. Cultura sfecele de zahăr le-a adus un venit net de 2.772.900 lei și 54.500 kg. zahăr.

Colectiviștii din comuna Nădlac (Raionul Pecica, Reg. Timișoara), cu toată seceta din anul trecut (1958) au realizat un venit de 3.760.000 lei.

Anul trecut (1958) 130 de membri ai gospodăriei colective din Trușești, reg. Suceava și-au construit case noi, iar alți 100 și-au procurat materiale pentru a-și ridica în primăvara acestui an, case. Lucrul acesta a fost posibil pentru că la gospodăria colectivă din Trușești, valoarea zilei-muncă a fost anul trecut de 33,60 lei.

Colectivistul Niță Vișoiu, îngrijitor la ferma zootehnică a gospodăriei colective din comuna Baba Ana (raionul Mizil) a primit pentru cele 343 zile de muncă efectuate în anul 1958, următoarele: 5000 lei, 1000 kg. grîu, 1.800 kg.

porumb, 60 kg. zahăr, 6 kg. lână și alte produse. La această gospodărie, valoarea zilei-muncă s-a ridicat la 58 lei, produsele fiind evaluate la prețurile de achiziții.

Colectivistul Mihail Varga, membru al gospodăriei colective din Comuna Dorobanți (raionul Arad), a primit pentru munca prestată în gospodărie în anul trecut, suma de 8.181 lei și peste 7.200 kg. cereale (grâu, porumb).

Rezultatele bune obținute prin unirea în gospodării agricole colective și în întovărășiri agricole au făcut ca țărănimea muncitoare să devină tot mai conștientă că agricultura socialistă este în stare să asigure ridicarea bunei stări materiale și culturale.

În anii din urmă, în toate regiunile țării, un mare număr de țărani au intrat în gospodării agricole colective și în întovărășiri. Astfel mișcarea pentru transformarea socialistă a agriculturii a luat un mare avânt. Astăzi, două milioane cincisute de mii de familii țărănești, faș parte din gospodării agricole colective și întovărășiri agricole, care împreună cu sectorul socialist de stat cuprind peste 67% din totalul suprafeței agricole a țării. Celelalte regiuni înaintează rapid spre cooperativizare

totală. Astfel, în regiunea Cluj s-au cooperativizat pe deplin 4 raioane, ultimul fiind raionul Luduș; în regiunea Timișcara s-au colectivizat pe deplin 5 raioane, ultimul fiind raionul Pecica. În regiunea București șapte raioane au agricultura complet cooperativizată, ultimul fiind raionul Roșiori de Vede. Regiunea Galați de asemenea a obținut succese remarcabile în ceea ce privește transformarea socialistă a agriculturii.

Pînă la sfirșitul lunii martie în regiunea autonomă maghiară au luat ființă 689 unități agricole socialiste cooperatiste, în cadrul cărora 76.970 de familii de țărani muncitori lucrează în comun o suprafață de 299.110 ha.

Pînă acum mai mult de jumătate din totalul țărănilor muncitori au pășit în unitățile agricole socialist-cooperatiste.

Oastea aceasta de țărani conștienți de bunele rezultate ce le dă cooperativizarea, reprezintă astăzi o forță uriașă a construcției socialiste, un exemplu luminos care într-un viitor foarte apropiat va atrage negreșit pe calea socializării agriculturii întreaga țărănime din țara noastră.

C. ADV.

Din înțelepciunea Poporului Chinez

— Nu considera nici un viciu ca ceva neînsemnat, și deci să-l practic; nu considera nici o virtute ca fără de importanță și astfel s-o neglijezi.

— Curățește-ți gîndurile și ele vor curăți acțiunile tale.

— Nu este ușor să stingi un foc cînd apa este la o mare distanță; prietenii din apropierea ta, sînt mai de folos decît rudele de departe.

— Nu aștepta cu nerăbdare ceea ce n-a venit încă; nu regreta în zadar ceea ce de acum a trecut.

— Fiecare om să-și curețe zăpada dinaintea propriei sale uși, și să nu-și frămînte mîntea ocupîndu-se de gheața de pe acoperișul vecinului său.

— Invățătura care intră numai în urechi, este asemenea cu mîncarea pe care o servește cineva în... vis.

— Un adevărat om mare, niciodată nu leapădă adevărata simplitate de copil.

— Un diamant nu este făcut a fi o podoabă strălucitoare fără a fi mai întîi șlefuit; și nici un om desăvîrșit fără să treacă prin încercări.

Sinceritatea și viața de creștin

„Ești mulțumit cu ceea ce este scris despre tine în ceruri?”

Isus a luat din nou cuvîntul și a zis: „Un om se cobora din Ierusalim la Ierihon. A căzut între niște tâlhari, care l-au dezbrăcat, l-au jefuit de tot, l-au bătut zdravăn, au plecat, și l-au lăsat aproape mort. Din întîmplare, se cobora pe acelaș drum un preot; și, cînd a văzut pe omul acesta, a trecut înainte pe alături. Un Levit trecea și el prin locul acela; și cînd l-a văzut, a trecut înainte pe alături. Dar un Samaritean, care era în călătorie, a venit în locul unde era el, și cînd l-a văzut, i s-a făcut milă de el. S-a apropiat de i-a legat rănile, și a turnat peste ele untdelemn și vin; apoi l-a pus pe dobitocul lui, l-a dus la un han, și a îngrijit de el. A doua zi i-a zis hangiului; „Ai grijă de el, și orice vei mai chețui, îți voi da înapoi la întoarcere“. Luca 10, 30-35.

Prin parabola Samariteanului milos, Isus Hristos a trasat jaloanele rațiunii de a fi a creștinismului și anume „a trăi pentru a face pe altul fericit“, și în acelaș timp a arătat cine este aproapele nostru. Dar adesea, din viața creștinului a lipsit sinceritatea ce trebuie

să-l caracterizeze în toate acțiunile vieții lui. De aici, deșertăciunea unei vieți lipsite de comuniune lăuntrică cu Cel care ne este Mintuitor și Fiu al Celui Preaînalt, și primejdia căderii într-o practică formală și lipsită de sinceritatea și piozitatea primilor creștini.

Simplitatea, sinceritatea a-dîncă a credinței Domnului Hristos trebuie să caracterizeze creștinismul. În această privință trebuie făcută o reformă generală. Toate procedeele noastre necurate trebuie aruncate de la noi și sinceritatea în viața de cetățeni ai patriei și de membri ai unei biserici așteptătoare a celei de a doua veniri a Domnului Hristos, să constituie grija de căpetenie a fiecăruia dintre noi, căci „ochii Domnului sînt în orice loc, ei vād pe cei răi și pe cei buni“. Prov. 15, 13.

De aici rezultă necesitatea imperioasă de a fi de o sinceritate profundă. „Nu vă înșeați singuri“, spune Cuvîntul Scripturilor, — „pentru că ce seamănă omul aceea va și secera“. Gal. 6, 7.

Avem în rapoartele Sf. Scripturi un exemplu clasic de felul

cum omul seceră roadele semănate de el, fie la lumina zilei, fie în taina nopții. Relatarea acestui fapt o găsim în cap. 7 al cărții lui Iosua... Copii lui Israel, au mers în jurul Ierihonului în fiecare zi, timp de șase zile; în ziua a șaptea, ei au înconjurat Ierihonul de șapte ori. Cînd au sunat din trîmbițele lor și au scos un strigăt mare, zidurile cele puternice ale Ierihonului s-au prăbușit cu un zgomot infernal.

Ei primiseră instrucțiuni precise de felul cum să procedeze în acea situație. Totul trebuia să fie ars. Cele ce prin natura lor nu puteau fi arse — fier, aramă, argint, aur, — urmau să fie aduse în Sanctuar, ca un dar închinat Domnului. Tot poporul lui Israel consimțise la aceasta. Și totuși unul din ei, din tribul lui Iuda, crezu că nu este necesar a da ascultare acestei cerințe a lui Dumnezeu, a nesocotit îndrumarea dată de Domnul și și-a însușit ceva ce nu-i aparținea, din cele destinate pentru nimicire.

„Privește numai ce frumusețe de mantie“, — probabil că și-a zis el, dînd cu ochii de acea frumoasă mantie de Sinear. „Niciodată pînă acum n-am văzut ceva mai frumos. De ce s-ard? Fostul ei proprietar, e mort. De existența ei, știu numai eu! Ar fi un lucru nechipzuit din partea mea să o ard“. Dar s-a întîmplat că lîngă acea manta mai erau două sute de sicli de argint și o placă de aur de cincizeci de sicli. La vederea lor, i se prezentă într-o stră-

fulgerare întreaga lui familie. Avea băieți și fete mari, deci o familie cam numeroasă. De ce să le duc la Sanctuar? Acum cred că tezaurul este plin de dă peste el. În definitiv, nimeni nu-mi cere socoteală pentru ele pentru că nu le știe nimeni. Am să le întrebunțez pentru folosul familiei mele, și pentru un ajutor la bătrânețe. Cine va putea ști vreodată ce am să fac eu acum?”

Poate că în felul acesta gândea acest israelit din tribul lui Iuda, când ducea pe furiș și cu multă grijă și precauțiune prada jefuită. El făcu repede o groapă în mijlocul cortului, băgă prada înăuntru, aruncă pământul la loc, după care covorul fu tras peste pământul proaspăt răscolit.

De aici șirul evenimentelor în toată tabăra lui Israel se desfășură într-un ritm cu totul neprevăzut. Binecuvântarea lui Dumnezeu începu să fie retrasă de la tabăra lui Israel. O bătălie fu pierdută. Întregul popor amenințat cu înfringerea. Iosua, bărbatul lui Dumnezeu și Conducătorul lui Israel căzu cu fața la pământ înaintea chivotului lui Dumnezeu, sfișiindu-și hainele. Bătrînii lui Israel au făcut la fel.

Iosua se rugă cu ardoare și Domnul Dumnezeu auzi ruga servului Său și-i răspunse. „Scoală-te! Pentru ce stai culcat astfel pe fața ta? Israel a păcătuit; a călcat legământul Meu pe care li l-am dat, au luat din lucrurile date spre nimicire, le-au furat și au mințit

și le-au ascuns printre lucrurile lor“. Iosua 7, 10. 11.

Iosua primi poruncă din partea lui Dumnezeu ca să strângă tot poporul în dimineața următoare. Atunci, Dumnezeu va descoperi în fața întregului popor pe cel ce a săvârșit acest lucru teribil în Israel. În imaginație să ne așezăm în situația lui Acan, — (căci despre el este vorba). — din acea seară. Tragicul raport îi fu adus la cunoștință. Cineva din tabăra lui Israel a păcătuit greu înaintea lui Dumnezeu. El auzi că în dimineața următoare, Insuși Dumnezeu va descoperi pe cel vinovat înaintea întregului popor.

Ce va face el acum?

Va merge el și va mărturisi că el este persoana aceea, sau va lua binișor lucrurile ascunse, se va furișa afară din tabără și va părăsi pentru totdeauna poporul Israel?

O, nu! El va aștepta și va vedea ce este de făcut. Poate că altcineva a păcătuit mai greu decât el înaintea lui Dumnezeu! În definitiv el a luat atîta de puțin! Atît de neînsemnat lucru a săvârșit el!

Și probabil că noaptea aceea a fost exagerat de lungă. Dar în cele din urmă, zorii zilei au apărut. Pe cînd soarele răsări de după dealul din fața taberii, întreg Israelul începu să se frămînte. Se făceau pregătiri pentru marea și înfricoșata intrunire, iar poporul se grăbea într-o parte și alta.

Acan era neliniștit. Dacă cineva îl va descoperi! Dar cine? În afară de cercul cel

restrîns al familiei, nimeni nu știe nimic. De aceasta era convins. În timp ce gândurile se încrucișau în mintea lui, un sunet prelung de trîmbiță se auzi. Poporul se grăbea din toate părțile spre centrul taberii. Acolo Cerul va face judecata lui Israel. Ochii lui văzură dintr-o privire întreaga priveliște. Apoi răsufală ușurat. Erau mai bine de 600.000 de oameni strînși acolo! Cum și cine va putea descoperi un om dintr-o mulțime așa de mare? Era ceva imposibil. Cu o liniște profundă pe fața sa, el se îndreptă calm spre locul lui, undeva în mijlocul acelei adunări în tribul lui Iuda, din care făcea parte.

Justiția Cerului începu să lucreze. Un sunet prelung de trîmbiță și sorții au fost aruncați. Simțea că se înăbușe. Cînd își mai reveni, auzi numele tribului lui Iuda, deosebit din cele douăsprezece triburi ale lui Israel. „Tribul lui Iuda“. Destul de straniu. Poate că în clipa aceea soția lui s-a strîns lîngă el cu răsufierea întretăiată. Tribul lui Iuda! Dar acesta era tribul lor. Cum ea se uita la el cu niște ochi speriați parcă-l vedem în imaginație pe Acan plecîndu-se asupra ei șoptindu-i: „Ei și? Nu știi că sînt peste 76.000 de oameni în tribul lui Iuda? Nu vezi că este imposibil ca Iosua să ne găsească într-o mulțime așa de mare! Liniștește-te... nu-i nici o primjdie!“

Chiar în momentul cînd el își liniștea soția, trompeta răsund

din nou și știri aducătoare de sudori reci fură aduse la cunoștința întregului popor! Cineva din familia lui Zerah, a păcătuit.

Familia lui Zerah! Inima sa începuse să bată acum mult mai repede. Zerah! Dar acesta a fost străbunicul său. El însuși era un membru al familiei lui Zerah. Cu înfrigurare el începuse să privească la unchiul său, la primul, la al doilea, al treilea și al patrulea văr al său, căutând să găsească pe cineva cu o expresie de vinovăție pe fața lui. Cineva din rudele lui a săvârșit un păcat grav. Dar cine să fie? De ce nu-și mărturisește vina?

Asupra taberii domnea o tăcere apăsătoare durercasă. Deodată trîmbița sună sfișietor. O pauză!... Liniștea părea că materializîndu-se apăsa greu asupra tuturor, și în tăcerea aceea de tristă memorie, cineva anunță cu glas puternic și grav — Familia lui Zabdi. Familia bunicului său.

Ochii întregii taberi se îndreptară spre rudele sale cele mai apropiate. Cu siguranță că între ei, cineva va pași în față mărturisindu-și vina. Puținul pe care el l-a luat, nu valora doar mai nimic față de toate celelalte. Cu siguranță că Dumnezeu nu s-a mâniat pentru puținele lucruri ascunse de el. O, nu! Desigur că unul din rudele lui săvârșise ceva teribil înaintea lui Dumnezeu. Oare cine putea fi?

Din nou privirea lui cerceta fețele rudelor lui. Dar privirea

lui se încrucișă cu privirea lui Iosua care era îndreptată spre el. În privirea conducătorului se putea citi un arzător apel la mărturisire. Va pași el în față și va mărturisi? Nu! El nu va face acest lucru. Ce va gândi atunci poporul despre el? Se înfipse mai puternic cu picioarele în pământ, temîndu-se ca nu cumva cineva să-l ducă în fața celor adunați. Și ochii lui Iosua i se întipăriră parcă în suflet. Sudori reci îi umeziră spatele: Din nou sunetele răscolitor al trîmbiței făcu să vibreze coardele inimii. Tremura! Familia lui Carmi ieși la sorți. Familia tatălui său. Frații și surorile sale cu familiile lor. Pierduse contactul cu toți cei din jur. În cele din urmă propriul său nume fu rostit: ACAN!

O, nu! Nu se poate!

Prin mulțimea gândurilor ce se învălmășeau în mintea lui, el auzu vocea iubitoare a lui Iosua spunînd: „Fiule, dă slavă Domnului Dumnezeuului lui Israel, mărturisește și spune-mi ce ai făcut, nu-mi ascunde nimic“.

Lucrarea de cercetare a cerului se terminase. Cel ce păcătuisese fu făcut cunoscut. Un om vinovat, scos din caz peste 600.000 de oameni! Acan mărturisi păcatul. Dar ce folos!.. Era prea tîrziu.

„Cum, Dumnezeu nu iartă? Nu este El milostiv față de noi? Atunci mîntuirea nu mai este ea sigură?“

O, nu! Crucea Golgotei stă garanție a milostivirii cerești

față de omenire. Dar în acelaș timp, ea vorbește cu glas de tunet că „Dumnezeu nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat“. Isus plăti cu viața Sa vinovăția noastră. Dreptatea cea de neschimbat s-a întîlnit cu iubirea lui Dumnezeu față de noi pe Golgota. Dar ca și în cazul lui Acan sînt situațiuni cînd s-ar putea să fie prea tîrziu pentru acei care persistă în păcatele lor.

De obicei noi obișnuim să vestim partea pozitivă a acestui text și anume, că Dumnezeu este îndelung răbdător și milostiv, și așa este. Dumnezeu ne-a iubit. Crucea Golgotei a fost înălțată ca o garanție a iubirii Lui. Dar să nu uităm că tot Dumnezeu „nu socotește pe cel vinovat drept nevinovat și pedepsește fărădelegea“... E un lucru pe care nu trebuie să-l subestimăm.

În adevăr „ochii Domnului“ sînt în orice loc...! E drept că nu totdeauna procedează Dumnezeu astfel. Dar un lucru este sigur: „El va aduce orice faptă la judecată și judecata aceasta se va face cu privire la tot ce este ascuns, fie bine, fie rău“.

Ce tragedie va fi să descoperim prea tîrziu că ideile noastre despre păcate mari, păcate mici, despre nimicuri vinovate și nimicuri nevinovate, sînt tot atît de în dezacord cu armonia cerului ca și fapta lui Acan, care gîndea că fapta sa de neascultare (după părerea lui, mică), față de cerințele lui

Dumnezeu, va fi trecută cu vederea.

Tatăl nostru Cel Ceresc a prezentat un mijloc sigur pentru curățirea de păcate: sîngele cel prețios al Domnului Hristos. Dar se cere ca în umblarea noastră de creștini să

fim sinceri în toate acțiunile noastre. „Nu vă înșelați. Dumnezeu nu se lasă batjocorit; ce seamănă omul aceea va și secera“.

„Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne

curățească de orice nelegiurie“,
1 Ioan 1, 9.

„De aceea și poate să mîntuiască în chip desăvîrșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei“. Evrei 7, 25.

PETRE V. CAZAN

P A C E A

Pacea! Ce gînd plăcut este în viață!
Cuvînt divin, — atotmîngîietor...
Izvor de bine, valuri de speranță,
Potop de har. Balsam alinător.

E glasul vremii, imnul omenirii,
E cîntul miilor de îngeri sfinți...
E rodul muncii, — drumul fericirii,
Și e dorința bunilor părinți.

E visul celor ce în miez de noapte,
Au plîns mereu fiind de toți loviți,
Și este semnul celor ce în șoapte
Au apus, jurînd, că ei vor fi uniți.

E luptă sfîntă — marea datorie...
E viața noastră, e al vieții cînt...
Comoară scumpă, — mare bogăție,...
E tot ce-avem mai drag, mai scump, mai sfînt.

E bunul vieții, — marea-nsărcinare...
E biruința,... glas Dumnezeesc...
E hotărîrea celui mic și mare,...
E viitorul celor ce muncesc...

Este mormîntul răului ce moare,
Și este moartea crudului război,...
E oglindirea vieții viitoare:
Belșug, progres,... e cerul între noi.

E bucurie, cît și fericire,
E adăpost și scut în orice greu...
E libertate... mare izbăvire...
Și peste toate ea e DUMNEZEU.